

Мій Вавилон

Артем Зубенко

За мурами міста дихає ніч,
Не чуючи гомін народу.
Вона обіймає та в'яже думки
Минулих жильців Вавилону.

На рідних бульварах нерідних людей
Не чути місцевих жаргонів,
Лиш тіні блукають у пустці алей,
Шукаючи стертих кордонів.

І креслить мій грифель холодні кути,
Де світло зламалось об втому.
Ми всі — пасажери пустих поїздів,
Що вже не прибудуть додому.

Це місто стоїть, наче сірий макет,
Який залишили в ескізах.
І небо над ним — мов розірваний тент
На гострих іржавих карнизах.

За мурами міста кінчається час,
І ніч засинає на вежі.
Німий Вавилон не згадає про нас,
Зотлівши у власній пожежі.